

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 19 stycznia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg — Niemcy) — Suiker Unie GmbH — Zuckerfabrik Anklam przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawa C-392/10) ⁽¹⁾

(Rozporządzenie (WE) nr 800/1999 — Artykuł 15 ust. 1 i 3 — Produkty rolne — System refundacji wywozowych — Zróżnicowana refundacja wywozowa — Warunki przyznania — Przywóz produktu do państwa trzeciego przeznaczenia — Uiszczenie należności przywozowych)

(2012/C 73/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Suiker Unie GmbH — Zuckerfabrik Anklam

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Hamburg — Wykładnia art. 15 ust. 1 i 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych (Dz.U. L 102, s. 11) i art. 24 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) — Produkt wywieziony z państwa członkowskiego do państwa trzeciego w celu istotnego przetworzenia w procedurze uszlachetniania czynnego bez pobierania należności celnych przywozowych — Wywóz produktu będącego rezultatem tego przetworzenia do innego państwa trzeciego — Warunki przyznania zróżnicowanej refundacji wywozowej — Konieczność dopuszczenia produktu do swobodnego obrotu w państwie trzecim przeznaczenia wraz z zapłatą należności celnych przywozowych?

Sentencja

Wykładni art. 15 ust. 1 i 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 444/2003 z dnia 11 marca 2003 r., należy dokonywać w taki sposób, iż warunek uzyskania refundacji zróżnicowanej, przewidziany w tym przepisie, mianowicie dokonanie przywozowych formalności celnych, nie jest spełniony, jeżeli w państwie trzecim przeznaczenia, po odprawie celnej dokonanej zgodnie z procedurą uszlachetniania czynnego bez pobierania należności przywozowych, produkt zostaje poddany istotnej obróbce lub przetworzeniu w rozumieniu art. 24 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, a produkt będący rezultatem tej obróbki lub przetworzenia zostaje wywieziony do państwa trzeciego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 288 z 23.10.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 stycznia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht — Niemcy) — Bianca Küçük przeciwko Land Nordrhein-Westfalen

(Sprawa C-586/10) ⁽¹⁾

(Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Klauzula 5 pkt 1 lit. a) porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony — Kolejne umowy o pracę na czas określony — Obiektywne powody mogące uzasadniać ponowne zawieranie takich umów — Przepis krajowy uzasadniający korzystanie z umów o pracę na czas określony w wypadku czasowego zastępstwa — Stałe lub powtarzające się zapotrzebowanie na personel zastępujący — Uwzględnienie wszystkich okoliczności towarzyszących ponownemu zawieraniu kolejnych umów o pracę na czas określony)

(2012/C 73/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bianca Küçük

Strona pozwana: Land Nordrhein-Westfalen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesarbeitsgericht — Wykładnia klauzuli 5 pkt 1 porozumienia ramowego UNICE-CEEP-ETUC w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz.U. L 175, s. 43) — Uregulowanie krajowe, zgodnie z którym tymczasowe zastępowanie pracownika może stanowić obiektywny powód zawarcia umów o pracę na czas określony — Pojęcie obiektywnego powodu mogącego uzasadnić ponowne zawieranie umów na czas określony

Sentencja

Wykładni klauzuli 5 pkt 1 lit. a) porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. i załączonego do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC, należy dokonywać w ten sposób, że tymczasowe zapotrzebowanie na personel zastępujący, przewidziane w przepisie krajowym, takim jak rozpatrywany w sprawie w postępowaniu przed sądem krajowym, może zasadniczo stanowić obiektywny powód w rozumieniu omawianej klauzuli. Sama okoliczność, że pracodawca jest zobowiązany do korzystania z tymczasowych zastępstw w sposób powtarzalny, a nawet stały, i że tym zastępstwom można byłoby również zaradzić poprzez zatrudnienie pracowników na podstawie umów o pracę na czas nieokreślony nie

oznacza braku obiektywnego powodu w rozumieniu klauzuli 5 pkt 1 lit. a) tego porozumienia ramowego ani istnienia nadużycia w rozumieniu tej klauzuli. Jednakże przy ocenie tego, czy ponowne zawieranie umów o pracę lub nawiązywanie stosunków pracy na czas określony jest uzasadnione takim obiektywnym powodem, organy państw członkowskich powinny w ramach swoich kompetencji uwzględnić wszystkie okoliczności sprawy, w tym liczbę i łączny czas trwania umów o pracę lub stosunków pracy na czas określony zawartych w przeszłości z tym samym pracodawcą.

(¹) Dz.U. C 89 z 19.3.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 26 stycznia 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelnego Sąd Administracyjny Izba Finansowa Wydział I — Polska) — Minister Finansów przeciwko Kraft Foods Polska SA

(Sprawa C-588/10) (¹)

(Podatki — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 90 ust. 1 — Obniżenie ceny po dokonaniu dostawy — Przepisy krajowe uzależniające obniżenie podstawy opodatkowania od posiadania przez dostawcę towarów lub usług potwierdzenia otrzymania korekty faktury doręczonego przez nabywcę towarów lub usług — Zasada neutralności podatku VAT — Zasada proporcjonalności)

(2012/C 73/07)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Naczelnego Sądu Administracyjnego Izba Finansowa Wydział I

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Minister Finansów

Strona pozwana: Kraft Foods Polska SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Naczelnego Sądu Administracyjnego — Wykładnia art. 90 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Podstawa opodatkowania — Obniżenie ceny po dokonaniu dostawy — Przepisy krajowe uzależniające obniżenie podstawy opodatkowania od uzyskania korekty faktury potwierdzonej przez drugą stronę umowy

Sentencja

Wymóg polegający na uzależnieniu obniżenia podstawy opodatkowania wynikającej z pierwotnej faktury od posiadania przez podatnika potwierdzenia otrzymania korekty faktury doręczonego przez nabywcę towarów lub usług mieści się w pojęciu warunków, o których mowa w art. 90 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej.

Zasady neutralności podatku od wartości dodanej oraz proporcjonalności co do zasady nie sprzeciwiają się takiemu wymogowi. Jednakże, jeżeli uzyskanie przez podatnika, będącego dostawcą towarów lub usług, tego rodzaju potwierdzenia jest w rozsądnym terminie niemożliwe lub nadmiernie utrudnione, to nie można mu odmówić wykazania przed organami podatkowymi danego państwa członkowskiego przy użyciu innych środków, po pierwsze, że dochował on należytej staranności w okolicznościach danej sprawy celem upewnienia się, że nabywca towarów lub usług jest w posiadaniu korekty faktury i że zapoznał się z nią oraz, po drugie, że dana transakcja została w rzeczywistości zrealizowana na warunkach określonych w owej korekcie faktury.

(¹) Dz.U. C 89 z 19.3.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 stycznia 2012 r. — Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) przeciwko Nike International Ltd, Aurelio Muñoz Molina

(Sprawa C-53/11 P) (¹)

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 58 — Rozporządzenie (WE) nr 2868/95 — Zasady 49 i 50 — Słowny znak towarowy R10 — Sprzeciw — Przeniesienie — Dopuszczalność odwołania — Pojęcie osoby uprawnionej do wnoszenia odwołania — Stosowanie wytycznych OHIM)

(2012/C 73/08)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Pozostali uczestnicy postępowania: Nike International Ltd (przedstawiciel: M. de Justo Bailey, abogado), Aurelio Muñoz Molina

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie T-137/09 Nike International Ltd przeciwko OHIM — Aurelio Muñoz Molina, w którym Sąd stwierdził nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 21 stycznia 2009 r. (sprawa R 551/2008-1).